பரலோகத்தில் உயிரோடிருக்கின்றவர்

[சவுல்/பவுலின் சாட்சியம்]

பதினோரு அப்போஸ்தலர்களின் "அவிசுவாசத்தைக் குறித்தும், இருதய கடினத்தைக் குறித்தும்'' (மாற். 16:14) அவர்கள் உயிர்த்தெழுந்த கிறிஸ்துவால் தனிப்பட்ட வகையில் கடிந்து கொள்ளப்பட்டனர், ஆனால் அவர்கள் உடனடியாக ஒரு மாற்றத்தை ஏற்படுத்தினர். அவர்கள், இயேசுவின் சரீரமானது நடந்து, பேசியதை - உண்மையில் உயிருடன் இருந்ததை - கண்டிருந்ததால் தங்களின் புதிய விசுவாசத்திற்காக மரணமடையும் அளவுக்கு மிகப் பலத்த நம்பிக்கை கொண்டனர்.

"அகாலப் பிறவியான ஒருவர்" (1 கொரி. 15:8) இருந்தார், முதலில் அவர் கிறிஸ்துவின் பெயரைத் தரித்திருந்த எவரையும் கடுமையாய்த் துன்புறுத்து பவராகவும், பயமுறுத்தல் மற்றும் கொலைகள் செய்கிறவராகவும் இருந்தார் (அப். 8:1; 9:1, 2; 22:4, 5; 26:9-11). இயேசு உயிர்த்தெழுந்தபின் பூமியில் இருந்த நாற்பது நாட்களில் அவரைப் பவுல் கண்டிருந்ததில்லை, ஆனால் பிணமானது உயிர் பெற்றது என்ற அறிக்கையாக வந்த அவரது (இயேசுவின்) வரலாறானது அவரை(பவுலை)ப் பொறுத்த வரையில் நம்ப முடியாததாக இருந்தது. கண்களைக் குருடாக்கும் ஒரு ஒளியில் வானத்தில் தாம் அவரைக் கண்டதாகவும் அவர் பேசியதைக் கேட்டதாகவும் அவர் (பவுல்) உரிமைகோரினார் (அப். 9:3-6; 22:6-11; 26:13-18).

பவுல் உண்மையிலேயே இயேசுவைக் கண்டு, அவர் பேசியதைக் கேட்டிருந்தால், இயேசு மரித்தவராயிருக்கவில்லை என்பதே அர்த்தமாகின்றது: அவர் கல்லறையிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்து பரலோகம் சென்றிருந்தார். போதுமான ஆதாரமற்ற பரலோக தரிசனமானது நிலைப்படுத்தப்பட/மெய்ப்பிக்கப்பட முடியுமென்றால், அவிசுவாசி யிடமிருந்து வந்த அந்தப் பலத்த சாட்சியமானது இயேசுவின் உயிர்த் தெழுதலை ஆதரிக்கின்றது. பரலோக தரிசனமானது, பிணமொன்று மறுபடியும் உயிர் பெற்றது என்ற அறிக்கையைப் போலவே இயல்புக்கு மீறியதாகவும், அறிவுக்கு முற்றிலும் மாறானதாகக் காணப்படுகின்றது. பவுலின் உரிமோகோருதலுக்கு உறுதிப்பாடு ஏதேனும் இருக்கின்றதா?

ஒரு மாயத் தோற்றமா?

பவுல் ஒரு மாயத் தோற்றத்தினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தாரா? பவுல்

எப்படிப்பட்ட ஒரு தீர்மானமிக்க, பலத்த சிந்தையுள்ளவராக இருந்தார் என்பதை ஒருவர் நினைவுகூரும் வரையிலும் இது அறிவுக்குப் பொருத்தமாகவே ஒலிக்கின்றது. மாயத்தோற்றங்கள் என்பவை வழக்கமாக ஆலோசனையினாலேயே தூண்டிவிடப்படுகின்றன என்று மனோதத்துவ நிபுணர்கள் கூறுகின்றனர். இருப்பினும் இந்த நிகழ்ச்சியில், பவுலின் மனதில் இருந்த ஆலோசனை எதுவும் இயேசுவைக் காண்பதற்கு நேர் எதிரானதாகவே இருந்திருக்கும். அவர் இயேசு என்ற பெயரையே வெறுத்து, அவர் (இயேசு) ஒரு ஏமாற்றுக்காரர் என்று நம்பி, இயேசுவைப் பின்பற்றுபவர்களை இன்னும் அதிகமாய்க் கண்டு பிடித்து அவர்களைக் கட்டி, சிறையில் அடைத்துக் கொலை செய்வதற்காக ஒரு பயணத்தில் இருந்தார். இல்லை, உளவியல் ரீதியாக பவுல் இயேசுவைக் காண்பதற்குத் தக்கவாறு இருந்திருக்கவில்லை. பவுலின் நிகழ்ச்சியில் விசுவாசிக்கத் தயாரான அனுபவம் கொண்டிருந்தார் என்பது அறிவுக்குப் பொருத்தமானது அல்ல.

மனக் குழப்பமா?

தமஸ்கு செல்லும் சாலையில் பவுலின் அனுபவத்தை மனதின் மாயத் தோற்றமோ அல்லது ஆலோசனையின் வல்லமையோ விளக்கப்படுத்துவதில்லையென்றால், அவரது கற்றறிவானது அவரது சிந்தனையைப் பாழாக்கிப் போட்டிருந்ததா? இதுவே பெஸ்துவின் நிர்ணயமாய் இருந்தது (அப். 26:24). சமாதான நிலையற்ற மனம் கொண்ட மனிதர் ஒருவர், உலகின் மாபெரும் புத்தகங்களில் பதிமூன்று அல்லது பதினான்கை எழுத முடியும் என்பது சமான நிலையான மனங்களைப் பற்றி நன்கு பேசுவதில்லை! இயேசுவைத் தவிர வேறு எவரைக் காட்டிலும் அதிகமான மக்களைச் சரியான வாழ்க்கைக்குத் தூண்டுவதற்கு மன நோயானது அனுமதித்திருக்கும் என்பது கேள்விப்படாத ஒன்று ஆகும். பெஸ்து கூறியது சரியென்றால், நமக்கு பைத்தியக்காரர்களே அதிகம் தேவை! நெடுஞ்சாலையொன்றில் நண்பகல் வேளையில் பெற்ற தரிசனத்திற்குச் சரியான விளக்கம் எதுவாயிருப்பினும், பவுலின் விஷயத்தில் அவர் (பவுல்) ஏறுமாறான மனம் கொண்டிருப்பார் என்பது மதிப்புடைய தேர்வாகக் காணப்படுவதில்லை.

ஒரு கிறிஸ்தவ மோசடியா?

பவுல் கண்டதற்கு மாயத் தோற்றமோ அல்லது பைத்தியக் காரத்தனமோ ஏற்புடைய விளக்கமல்ல என்றால், ஏற்புடையதாயிருப்பது என்ன? பவுல் கிறிஸ்தவர்களால் மோசடி செய்யப்பட்டாரா? இப்படிப்பட்ட ஒரு ஆலோசனையே கூட கிறிஸ்தவர்களுக்கெதிரான பழி தூற்றுதலாய் உள்ளது, ஏனெனில் அவர்கள் மோசடி வேலைகளில் ஈடுபட்டதில்லை. சத்தியத்தின் முழு நிறைவேற்றமாயிருப்பதாக உரிமை கோரியவரைப் பின்பற்றுவதே அவர்களின் இலக்காயிருந்தது (யோவா. 14:6).

மற்றும், முரட்டு சிந்தனையுள்ள பவுல் தன்னை ஒருவர் தவறாக வழி

நடத்த முயற்சி செய்திருந்தால், அந்த கிறிஸ்தவர் சொல்வதைக் கேட்டிருக்க மாட்டார். அவர் ஸ்தேவானைக் கல்லெறிந்தவர்களின் மேலாடைகளைக் காவல் செய்து கொண்டிருந்தார், மற்றவர்கள் மரிப்பதற்குத் தாம் காரணமாய் இருந்ததாகவும் சாட்சியளித்துள்ளார். அத்துடன், இந்த வினோதமான நிகழ்ச்சி (பரலோக தரிசனம்) நடைபெற்ற போது பவுலுடன் இருந்தவர்களில் கிறிஸ்தவர்கள் எவரும் இல்லை.

வேண்டுமென்றே கூறப்பட்ட பொய்க் கதையா?

பரலோக தரிசனம் பற்றிய கதையொன்றைப் பவுல் தாமே ஏற்படுத்தினார் என்பது நம்பக் கூடியதா? பவுல் பொய் கூறுவதால் இழந்து போகக் கூடிய யாவற்றையும் ஒருவர் எண்ணிப் பார்க்கும் போது அவர் உடனடியாக இப்படிப்பட்ட கோட்பாட்டிலிருந்து பின்னடைந்து விடுகின்றார்: (1) அவரது வெற்றி வாய்ப்பு யாவும் மறைந்தொழியும். அவர் ஒரு கிறிஸ்தவராவதற்கு முன்பு, புகழ் பெற்ற தம் பேராசிரியரான கமாலியேலுடன் ஒப்பிடத் தக்க வகையில் இஸ்ரவேலில் புகழ் பெற்ற ஒரு ரபீ ஆவதற்குரிய பாதையில் இருந்தார். அவர் ஒரு கிறிஸ்தவர் ஆவதால் இந்த வாய்ப்பை அவர் இழந்து போனார். (2) இஸ்ரவேலில் அவர் மிகவும் ஆழமாக அன்பு காட்டிய அவரது குடும்பத்தார் மற்றும் இனத்தார் ஆகியோருடன் உள்ள ஐக்கியமானது துண்டிக்கப்பட்டது (ரோமர் 9:1-3; 10:1, 2ஐக் காணவும்). (3) அவரது மகிழ்வான வாழ்க்கை கடந்து போயிற்று, ஏனெனில் உபத்திரவப்படுத்துகின்றவராய் இருந்த அவர் உபத்திரவப் படுகின்றவரானார், கடைசியில் அவர் வேதசாட்சியாக மரித்தார். (அப். 9:23, 29; 14:19; 16:23; 21:13, 30; 23:13; 2 தீமோ. 4:7, 8ஐப் படிக்கவும்.) இல்லை, தமஸ்குவுக்குச் செல்லும் சாலையில் நடந்த நிகழ்ச்சி பற்றிய பொய்க் கதையொன்று விளக்கம் என்ற வகையில் திருப்தியளிக்காததாக உள்ளது.

கிறிஸ்துவுடன் ஒரு தற்செயலான சந்திப்பா?

மேலே அட்டவணைப்படுத்தப்பட்ட நான்கை விட மற்ற மாற்றக் கருத்துக்களை மனிதர்கள் ஆராய்ந்துள்ளனர், ஆனால் என்ன நடந்தது என்பது பற்றி மிகச் சரியான உண்மையையே பவுல் கூறினார் என்ற ஒரே மாற்றுக் கருத்தையே அவர்கள் கண்டுள்ளனர். சர் ஜார்ஜ் லைட்டெல்ட்டன் (1709-73) அவர்கள், பவுலின் சாட்சியமானது பொருத்தமற்ற கதை என்றே முதலில் நினைத்தார். அவர் பின்வருமாறு எழுதினார்:

> *[அப்போஸ்தலரான] பவுல் வஞ்சிக்கும் விருப்பத்துடன் தாம் பொய்யென்று அறிந்தவற்றைக் கூறிய மோசடிக்காரராய் இருந்திருக்க வேண்டும்; அல்லது அளவுக்கு அதிகமான கற்பனையினால் அவர் தம்மைத் தாமே வஞ்சித்துக் கொண்ட ஒரு அதி உற்சாகியாய் இருக்க வேண்டும்; அல்லது அவர் மற்றவர்களின் மோசடியினால் வஞ்சிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும், மற்றும் அவர் கூறிய யாவையும் மோசடியின் வல்லமையின் மேல் சுமத்தப்பட வேண்டும்; அல்லது அவர் கூறிய யாவையும் அவரது மனமாற்றத்தின் காரணமாகவும்,*

அதன் விளைவாக நடந்தவைகளாலும் அறிவிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும், அவை யாவும் உண்மையிலேயே நடந்தன; மற்றும் இதனால், கிறிஸ்தவ மதமானது ஒரு தெய்வீக வெளிப்பாடாக உள்ளது. (Lord Lyttelton on the Conversion of St. Paul and Gilbert West on the Resurrection of Jesus Christ).

பவுலின் வாழ்வையும் வார்த்தைகளையும் சாத்தியமான ஒவ்வொரு வழியிலும் பரிசோதித்துப் பார்த்த பிறகும், ஒவ்வொரு விளக்கத்தையும் கொடுத்துத் தீர்த்த பிறகும், பவுல் எடுத்துரைத்தது சத்தியமே என்று லைட்டெல்ட்டன் முடிவு செய்தார்.

முடிவுரை

மேசியா இப்பூமிக்கு வரவிருந்த நிகழ்ச்சி பற்றிய குறிப்பிட்ட பல விபரங்களை அறிவதற்குப் பழைய ஏற்பாட்டுத் தீர்க்கதரிசிகளுக்கு அற்புத அறிவு அவசியமானதாக இருந்தது. அவரது வருகைக்கு நூற்றுக் கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அவர்களின் முன்னுரைத்தல் எழுத்தாக்கப் பட்டிருந்தன.

மேசியா என்று உரிமைகோரும் நபர் ஒருவர் அகுஸ்து ராயனின் காலத்தில் (கி.மு. 31 - கி.பி. 14) யூதேயாவிலிருந்த பெத்லகேமில் உண்மையிலேயே பிறந்தார், மற்றும் பொந்தியு பிலாத்துவின் ஆட்சிக் காலத்தில் அவர் மரித்தார் என்று பிலாத்துவாலேயே சான்றளிக்கப்பட்டார்.

அவரது உரிமைகோருதலுக்குச் சான்றாதாரமாக அறிக்கையிடப்பட்ட அற்புதங்களுக்கும் அப்பால், அவரது வாழ்க்கை முறையானது அவரது உண்மைத் தன்மைக்குச் சான்றளிக்கின்றது. அவர் தாழ்மையை அணிந்திருந்தார், மற்றவர்களுக்காகச் சுயநலமின்றி வாழ்ந்தார், தமது பிதாவின் சித்தத்தை நிறைவேற்றுவது தவிர சுய நோக்கம் வேறெதையும் அவர் பற்றிக் கொள்ளவில்லை. இயேசுவைப் போல எந்த ஒரு மனிதரும் பேசியதில்லை, அவரைப் போல எந்த ஒரு மனிதரும் வாழ்ந்திருந்ததில்லை அல்லது ஒருபொழுதும் வாழ்ந்ததில்லை. மனிதகுலம் உணரக் கூடிய அளவில், அவரது பண்பானது தெய்வீகத்துவமானதாக, தேவனிடத்தில் நாம் எதிர்பார்ப்பதற்கு மிகச் சரியானதாகத் தோன்றுகின்றது.

சிலுவையில் அறையப்பட்ட இயேசு திரும்பவும் உயிர் பெற்றார், மரணத்திற்கு அவர் மீது வல்லமையற்றுப் போயிற்று என்ற உறுதிப்பாடானது குறிப்பிட்ட சில அவிசுவாசிகளைப் பற்றிக் கொண்டது. இந்த உறுதிப்பாடானது அவர்களிடத்தில் திடீரென்று ஏற்பட்டது, மற்றும் அவர்கள் அந்த மகிமையுள்ள உறுதிப்பாட்டிற்காகப் பிரசங்கியார்களாகும் படிக்கு இந்த உறுதிப்பாடானது மிகவும் வலிவானதாகவும் அர்த்தமுள்ள தாகவும் இருந்தது. அவர்கள் பிரசங்கித்ததை அவர்கள் சுவிசேஷம் - "நற்செய்தி" - என்று அழைத்தார்கள். தேவன் வந்திருந்து மனிதர்களின் நடுவே சரீரத்தில் வாழ்ந்திருந்தார் என்ற தங்களுடைய நம்பிக்கையை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி ஆயிரக்கணக்கான மக்களை அவர்கள் இணங்கச் செய்தனர்.

நியாயப்பிரமாணமும் இரக்கமும்

கி.மு. சுமார் 500ல், லோக்ரிஸ் என்ற கிரேக்க மாவட்டத்தில், செல்யூக்கஸ் அரசருக்கு தேவனுடைய தைப் போன்ற ஒரு பிரச்சனை இருந்தது. விபசாரம் செய்தால் கண்களை இழக்க வேண்டும் என்று அவரது சட்டம் உத்தரவு இட்டது. இருப்பினும் அவரது மகன் அக்குற்றத்தைச் செய்தவரான போது, சட்டத்தை நிலைநாட்டுதல் மற்றும் தமது மகன்மேல் இரக்கமாய் இருத்தல் ஆகிய இருநிலைகளுக்கிடையில் அவர் பலமாக இழுத்தெரியப்பட்டார். அவர் தமது மகனின் ஒரு கண்ணையும் தமது சொந்தக் கண் ஒன்றையும் நீக்கிப் போட்ட தன் மூலம் அந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்த்தார். இவ்வழி முறையில் அவர் சட்டத்தையும் பராமரித்து, தம் மகனைக் காணக் கூடியவராகவும் விட்டு வைத்தார்.